

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Είναι αλήθεια ότι ακόμη κι οι επέτειοι-σταθμοί για τον τόπο και τον κόσμο, έχουν εκφυλιστεί στη συνείδηση των νεοελλήνων;

Έχει άραγε εκπέσει τόσο η ιστορική μνήμη στο σημερινό χρηματιστήριο αξιών, ώστε ο εορτασμός για το μεγάλο εθνικοαπελευθερωτικό μας αγώνα του 1821 να έχει καταχωρηθεί στο κοινωνικό λογισμικό μόνο στην προς έξοδον αργία;

Όταν όμως η ιστορική μνήμη δε γίνεται σπουδή όταν τα πρότυπα ακολουθούν την λογική της τηλοψίας, όταν η πολιτεία τη <<συντηρεί>> με παρελάσεις και μηνύματα και ο πνευματικός κόσμος εξαντλείται σε πανηγυρικούς, δε μπορεί παρά να φτάσουμε ένα βήμα πριν το <<κατώτεροι των περιστάσεων>>.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες λοιπόν, καλούμαστε και φέτος να γιορτάσουμε την έναρξη του αγώνα του 1821 με μια επέτειο που καθιερώθηκε από το 1938 ως σήμερα εθνικής γιορτής σε ανάμνηση της έναρξης του απελευθερωτικού αγώνα.

Η επανάσταση του 1821 είναι η πρώτη και η πιο σπουδαία απόπειρα συλλογικής απελευθερωτικής δράσης των Ελλήνων στη νεότερη ιστορία μας. Από εκείνο το σημείο και μετά ξεκινάει μια μεγάλη περιπέτεια του ελληνικού έθνους. Μια περιπέτεια γεμάτη από πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες για γεωγραφική, πολιτική και οικονομική σταθεροποίηση της μικρής μας χώρας με δημοκρατία και ελευθερία. Μια περιπέτεια όμως, που τα τελευταία χρόνια οδηγεί στη σταδιακή πτώση όλων των ονείρων που έκαναν οι επαναστατημένοι Έλληνες του 1821. Οδηγεί στην παραίτηση από το "συλλογικό", από το "όλοι μαζί", στη νέα τάξη πραγμάτων, στην ατομικότητα, την ατομική μας μοναξιά. Μια αποπνικτική μοναξιά που οδηγεί τους μισούς από εμάς να αποτελούμε εξαρτήματα μιας μηχανής παραγωγής καταναλωτικών προϊόντων και τους άλλους μισούς εξαρτήματα μιας μηχανής κατανάλωσης προϊόντων. Έχουμε φτάσει στο σημείο όπου τα αισθήματα του καθένα μας αυτοκαταναλώνονται, ατροφούν και στο τέλος εξαφανίζονται.

Η φετινή επέτειος ένα πράγμα πρέπει να υπενθυμίζει σε μας τους νεοέλληνες, πως η λευτεριά παραστέκει μονάχα στο πλευρό ενός λαού ενωμένου, τίμιου, εργατικού, ηθικού και ανδρείου. Στις σημερινές συνθήκες δεν αρκούν πλέον οι επετειακού χαρακτήρα χαιρετισμοί. Χρειάζεται να προωθήσουμε περισσότερο την ιδέα της πατρίδας. Να διαφυλάξουμε και να ενισχύσουμε δηλαδή την ιδιαιτερότητα της ταυτότητας μας, χωρίς βέβαια την άρνηση, την αμφισβήτηση ή την απόρριψη του "άλλου".

Σήμερα που οι πολεμοκάπηλοι της γης, με τα όπλα και τη βία, βαδίζουν στα ίχνη του Ιμπραήμ, αδικούν και δολοφονούν αθώους, καταπατώντας τα ανθρώπινα δικαιώματα, δεν μπορούμε να παραβλέψουμε την επίδειξη διεθνούς υποκρισίας όταν στις μέρες μας εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα δε συγκινούν κανένα, όταν ανθρώπινα δικαιώματα αλλά και εθνικά δικαιώματα λαών θυσιάζονται κυνικά στο βωμό των συμφερόντων των ισχυρών.

Σήμερα λοιπόν που οι κήρυκες της νέας τάξης πραγμάτων και της παγκοσμιοποίησης πασχίζουν να μας πείσουν πως η βαρβαρότητα στην κοινωνία και τον κόσμο είναι η φυσική κατάσταση του ανθρώπου, σήμερα, που η εκπαίδευση τείνει να προσανατολιστεί μονοσήμαντα στις ανάγκες της αγοράς, σήμερα που η περιθωριοποίηση, ο κοινωνικός αποκλεισμός το φάσμα της ανεργίας και της εργασιακής περιπλάνησης φαίνεται να εγκαθιδρύεται μόνιμα στη ζωή μας, σήμερα που η καλοπέραση έχει φθείρει τις ψυχές μας και δεν βλέπουμε τον επερχόμενο κίνδυνο, που μέχρι και τα σώματά μας μπορεί να υποδουλώσει, σήμερα λοιπόν είναι απαραίτητο περισσότερο από κάθε άλλη φορά να διατηρήσουμε την ιστορική μας μνήμη. Υπάρχει βέβαια πάντα ο κίνδυνος, μετά από εορτασμούς, της τυπικής επανάληψης και τυποποίησης που αμβλύνει τον πατριωτικό ενθουσιασμό και δεν ενεργοποιεί το συναίσθημα του χρέους.

Εμείς λοιπόν η νεότεροι, οι αδαείς από πόλεμο, που ζούμε μέσα σε όλα τα καλά του κουτσοσυρεμένου πολιτισμού μας, έχουμε μια μεγάλη υποχρέωση: να υπενθυμίσουμε στον νεοέλληνα, το μεθυσμένο απ' την ευδαιμονία και το κυνήγι του κέρδους, στον υπόδουλο του καταναλωτισμού νεοέλληνα, στον αδιάφορο νεοέλληνα που περιφέρεται άσκοπα τριγύρω, στον νεοέλληνα που αφήνεται νωχελικά να του διαμορφώνουν τη γνώμη αμφίβολες πηγές μαζικής πληροφόρησης, ότι τελικά η δικαίωση της ιστορικής του παρουσίας στους αιώνες, ίσως απαιτήσει νέες θυσίες και νέους προσωπικούς και συλλογικούς αγώνες.

Ο λόγος εκφωνήθηκε από τον Φιλολόγο Καθηγητή Κ. Γκαμπούρα Αγοραστό